

sálmurina var á enda, og meðan næsti sálmur var sunginn var hann kominn á bezta lag með gráti og andvörpum.

Prélikarinn kom því næst upp að ræðustólnum, sem hulinn var lyfræðu linklæði. Hann var fremur ungur maður, ákaflega kinnheimahár, með svart alskegg, lítið eitt hærður, breiðnefjapur, augun stór, draumkend og fljótandi. Hann var litill vexti, grannur og álíka í klæðaburði og tíðkast hjá prestum, að eins hafði hann óbreytt hálslin í stað hins venjulega presta-kraga.

Pétur gamli hefði heldur ákosið að sjá hann með presta-kraga. En þá mundi hann eftir því, að kona nokkur, sem bjó í sama húsi og hann á Fornastíg á yngri árum hans, og strauk hálslin manna, hafði sagt honum, að presta-kragar væri vandaverk, og þar af leiðandi kostaði mikið að þvo þá og strjúka. Og sparsemina hafði Pétur alt af í óskertum heiðri.

Pétur hafði að vanda búið sig undir sína "kyrlátu guðsdyrkun", og fór alt eins og hann átti von á meðan guðspjallið var lesið upp. Hann var líka búinn að lesa það einu sinni áður í dag. En þá var nú líka friðnum slitið.

Því rödd þrjúlíkarans varð skyndilega hvell og skjálfandi, eins ólík venjulegum prédikunar-rómi eins og daglegu málfæri eða blíðmælum. Framburðurinn var með rokem og brestum, rómurinn lá afarhátt, stundum óskrandi. Hin

framskagandi kinubein urðu rauðgljáandi, augu hans lýstu eins og glóðarhnettir, varirnar titruðu og hann krepti skjálfandi hnefana framán í áheyrendurna:

— Haldið þér, að drottinn vor vilji tækna einhvern sjúklinginn yðar nú, eins og hann læknaði dóttur hundraðshöfðingjans? Haldið þér það? Eg fullvissa yður um, að hann vill það ekki. — Þessi hundraðshöfðingi var trúður. Það segist þér einnig vera. En það er lýgi, óendanleg lýgi; svo sammarlega sem drottinn Jesús Kristur er guðs son. — Erud þér brennandi í andanum? Ó, að eg gæti leitt yður í örvæntingu, nístandi sálarangist, svo að þér vörpudud yður í duptið, engdust sundur og saman eins og ánamadkur, sem troðinn hefir verið undir fótum, emjuðuð eins og börn undan vöðastóru, logandi brunasári! — Hugsum oss að þér eigið sjúklinga heima hjá yður. Hugsið þér ekki um að græða fé eða liggja á mættumum áður en þér minnst hinna veiku? Og hinir fátæku og sjúkvar eru alstaðar í kring um heimili yðar; um þá hugsið þér aldrei. Og drottinn skipar þó að þér skulið allra síðast hugsa um sjálfa yður. Helvítis eldur skal brenna þá, sem fyrst hugsa um sjálfa sig. Djöfullinn skal vefja sig, eins og tíu hundruð þúsund álna langur höggurinn utan um yður og kyrkja yður — ekki til dauðs, heldur svo að þér þinist af hinum ógurlegu kvölum um alla eilífð. — Guð einn